

Scherven (van geluk)

Het was ergens tussen kerst en oudjaarsdag toen ik door het centrum van Haarlem aan het zwalken was, op zoek naar kado's voor mijn kroost voor onder de kerstboom. Bij de plaatselijke boekhandel zag ik hem ineens; schimmig en ineengedoken raasde hij zwetend langs de rekken met lijm, plakband en andere plakmiddelen. Verbaasd om hem hier te zijn en met veel vragen in mijn hoofd tikte ik hem aan. Alsof ik de duivel hemzelf was, kromp de beste man in elkaar van schrik. Ik stamelde wat excuses, maar maakte ondertussen wel duidelijk dat ik toch wel erg verbaasd was om juist hem hier te zien. Moest hij niet in Den Haag zijn, daar was immers genoeg te doen toch? Schoorvoetend gaf hij toe dat dit wel waar was, maar dat dit juist ook de reden was dat hij het hele land door struinde op zoek naar alles wat maar kon plakken en lijmen. Want dat er een hoop gelijmd moest worden in Den Haag had ik toch wel door? Dat kon ik zeker beamen, want sinds de laatste verkiezingen lijkt het steeds meer op de huidige staat van het Binnenhof in de tweede kamer. Oftewel; compleet ondergraven en in totale puin. Bij de linkse partijen zijn ze (sinds de uitslag) zo verzuurd, dat ze niet eens meer durven te applaudisseren voor de nieuwe kamervoorzitter, laat staan hem te feliciteren. De (inmiddels overspannen) Lillian is, naar het schijnt, huilend vertrokken naar Oss. Voorlopig zit ze even bij haar vader op de bank haar wonden te likken. De tv mag even niet aan in huize Marijnissen, want ze veel te bang dat een iets te triomfantelijke Jan Slagter zijn gelijk staat te halen voor elke camera die hij maar vinden kan.

Voor Geert was men inmiddels op zoek naar een goede plastisch chirurg. Want zelfs de man tegenover mij had allang gezien, dat zelfs de sterkste secondenlijm hier niet tegenop gewassen was. Arme Geertje zat in een dusdanige split tussen zijn (partij)idealen en de wanhopige gretigheid om eindelijk eens echt te mogen regeren, dat men bij deze 'zware bevalling' niet eens meer durfde te spreken over inknippen of ingescheurd. Nee, er wordt zelfs schamperend al gesproken over een 'totaalruptuur'! En ondertussen probeert Geert wanhopig dat gat te dichten door de ene keer weer solidair te zijn met de omwonenden van een opvanglocatie van asielzoekers, om vervolgens een uur later nog maar weer eens te benadrukken dat hij 'premier wil zijn voor ALLE Nederlanders'. Dat laatste heeft hij inmiddels al zo vaak moeten herhalen, dat hij soms midden in de nacht zwetend wakker wordt en dit door de slaapkamer gilt. Meestal wordt dit voorafgegaan door een nachtmerrie, waarin hij achterna gezeten wordt door Pieter met een zweep in zijn rechterhand en zijn linkerhand op de grondwet. Vlak voordat hij dan wakker schrok, kwamen dan meestal Caroline of Mona ook nog even voor in zijn dromen. Het feit dat op dat punt Geert op zijn knieën tegenover Pieter (met zweep!) zat, had bij de dames een bepaald idee gegeven om mee te kunnen doen. Maar dat hield Geert wijselijk voor zichzelf volgens de betrouwbare bron, terwijl we het volgende warenhuis in liepen op zoek naar de kantoorartikelen. Hier praatte hij alleen met zijn psycholoog over...

Ondertussen liepen de mensen om ons heen elkaar met een gejaagde blik elkaar overhoop, ondertussen zuchtend en klagend over over de afgelopen twee kerstdagen. Zittend aan veel te overvolle tafel, hebben ze allemaal tegen het zure gezicht van een tante aan moeten kijken of moeten luisteren naar de kantoorhumor van die ene oom die altijd zo uit zijn bek meurt. Ik dank dan ook God op mijn blote knieën dat ik 'gewoon' moest werken op de eerste kerstdag. Want naast dit soort problemen, vallen de problemen waar ik (en een hoop andere zorgverleners) mee dealen gelukkig in het niet. Zelfs in de Gazastrook, Syrië en de Oekraïne wordt met medelijden gekeken naar ons kleine kikkerlandje. Er gaan soms zelfs geluiden op, om volgend jaar een heus Glazen Huis op te tuigen in Kiev... Benjamin Netanyahu heeft al laten weten voedselpakketten deze kant op te sturen. Hij heeft het er zelfs voor over om de grensovergangen naar Gaza hier voor af te sluiten,

zo heb ik uit betrouwbare bron vernomen. De hulpkonvooien die daar soms weken voor een dichte slagboom staan, kunnen dan in één streep doorrijden naar Nederland. Dat vonden ze bij Hezbollah zo'n indrukwekkend gebaar, dat ze spontaan beloofd hebben even geen mensen meer te ontvoeren, vermoorden en verkrachten. Dat heeft op zijn beurt weer zo veel indruk gemaakt op Zuid-Afrika, dat men de aanklacht bij het Internationaal Strafhof onmiddellijk heeft ingetrokken. Volgens de Zuid-Afrikaanse president Ramaphosa scheelt dat weer een hoop onnodig getouwtrek en zinlose tijdsverspilling van duurbetaalde juristen en politici. Daar konden ze wat hem betreft bij de VN nog een voorbeeld aan nemen.

Alhoewel... Bij die laatste kon Sigrid toch weer vroegtijdig terecht. Schijnbaar was zij de juiste persoon om, op het eerste oog onmogelijk, probleem op te lossen. Dat was haar in Nederland ook zo goed gelukt. Hoe dan? Door eerst als een schizofrene borderliner in de manische fase op een tafel te gaan staan dansen, vervolgens heel quasi boos in de bankjes te gaan zitten om de acties van haar toekomstige baas en dit vervolgens weer met hand en tand te gaan lopen verdedigen tegenover mensen die daar om weer heel erg boos om waren. Wie die mensen dan weer zijn? Tsja... Eén daarvan is een voormalig huisjesmelker, die inmiddels zit te teren op het wachtgeld wat hij ooit zo verfoeide. Die anderen zijn weer van een partij die zo onderuit zijn gehaald bij de laatste verkiezingen, dat ze inmiddels tijd genoeg hebben om zich meer bezig te houden met hun duurzame voedselboxen, dan met waar ze ooit voor aangenomen zijn. Inmiddels waren we klaar met ons rondje door Haarlem. Voormalig minister Plasterk ging nog even langs de bouwmarkt, hij had nog een paar liter kit nodig om de boel bij elkaar te houden. Met volle verbazing had ik naar alles geluisterd en had nog maar één conclusie. Want ik had een klap geld betaald voor het bezoeken van een kerstcircus, dat door iets te veel wind in tweeën was gewaaid. Maar in Den Haag was een circus aan de gang wat ik gratis kon bezoeken en waarvan de voorstelling voorlopig nog wel even van kon gaan duren. Schaterend liep Ronald naar de parkeergarage, op weg naar zijn auto met chauffeur die hij nog van Vera Bergkamp heeft gehad. Vlak voordat het portier dicht klapte, kreeg ik nog de knipoog bij de opmerking dat dit juist de manier was om de fractieleider van zijn PvdA nog even monddood te maken. Grinnikend om dit soort spelletjes, stapte ik inmiddels ook op de fiets richting mijn warme en vrolijke huis, op weg naar een mooi 2024...